

Сповідь

Руданський Степан Васильович

Хто не знає, що попи все
Звикли на дурницю!
Сповідав раз їден попик
Грішну молодицю...

Молодиця молодая,
Тлуста, уродлива;
Груди білі — як збанята;
Сама чорнобрива.

Піп накрив ї патрахілем,
Ніби сповідає,
А сам мало не прилипне,
Її промовляє:

«Чи не можна, молодичко,
В тебе поживитись?
Буду за тя господеві
День і ніч молитись.

Я ще здавна тебе люблю!..» —
Піп її туркоче...
Молодиця й собі каже:
«А я вас, панотче!»

Дзвонять дзвони на «Достойно»,
Дзвонять — і по всьому.
Йде чорнява молодиця
Із церкви додому.

Тільки двері відхилила —
Чоловік озвався:
«Чого тебе на сповіді
Батюшка питався?»

«Ет! Чого він не питався!
Чи все спам'ятаю?..
Хотів муки на проскури,
Питав, чи не маю».

«Ні, псяюхо!.. Не до шмиги!
Не муки він хоче!
Чув я добре, як казала-сь:
«А я вас, панотче!»

Стережися, коли хочеш!..
А то як почую,
То й тобі муки намелю,
Й йому напетлю!»

17 апреля

Постійна адреса: http://ukrlit.org/rudanskyi_stepan_vasyliovych/spovid